

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 12:

ÅTERFÖRENINGAR OCH SPLITTRINGAR

Great King var förändrad. Man behövde inga speciella sinnen eller superkrafter för att märka det. Planeten vid Vintergatans centrum, den absoluta mittpunkten därifrån galaxenergin genererades, var annorlunda från vad Cogo mindes sedan han sist hade varit här. Det var sig likt. Men var också annorlunda.

Först hade han inte reflekterat över förändringarna. Det enda som hade upptagit hans tankar och fokusering inför inflygningen genom atmosfären och ner till ytan var att fortsätta hålla låg profil samtidigt som han följde Queen Cosmos slutliga landning med stor noggrannhet. Väl skymd av buskage och träd samt en allt mer annalkande skymning kunde Cogo efter sin landning oupptäckt fortsätta sin undersökning. Tack vare sin Mikrotransformation kunde han förminska sig till en liten mus storlek och med lätthet smyga mycket nära utan att någon lade märke till honom. Först av allt ville Cogo försäkra sig om att Prinsessan anlände säkert, allt annat var sekundärt. Till hans lättnad gick hans försäkran i uppfyllelse. Inte bara landade Cosmos felfritt bara några hundra meter ifrån den enorma pyramiden, han såg också Prinsessan lämna skeppet i tryggt omhändertagande av en stor välkomstkommitté. Kommittén verkade dock något positivt uppjagad, vilket i sig inte förvånade honom. Prinsessan hade ju gett sig av utan att informera om sin avresa. Det var många lättade ansikten vid hennes återkomst. Cogo var ett av dem. Bara att få se henne igen, om än den här gången på avstånd, var betryggande.

Han hade inte glömt bort de eskorterande skeppen. Han hade fortfarande ingen aning om vilka de var eller varifrån de kom. Nu vid ankomsten till Great King hade han kommit tillräckligt nära för att äntligen kunna studera dem närmare utan upptäckt. Men trots att han hade gjort en diagnostik via Starcrows dator kunde han inte identifiera deras betäckningar. Cogo kände inte igen skeppen och det gjorde inte databasen heller. Han hade sökt på namnet Ledzah också, som Prinsessan hade nämnt, men fann ingenting där heller. Det gav honom onda aningar eller åtminstone anledning att vara misstänksam. Doktor Kitty var mycket noga med att uppgradera databasen kontinuerligt över de nya världar som ständigt upptäcktes. Om planeten Ledzah var allierad med Great King så borde all information om dem finnas tillgänglig. Och om dessa skepp och de som flög dem verkligen var ifrån Ledzah så verkade de ha en mycket starkare relation till folket på Great King än bara en bekantskap som alldeles nyligen var etablerad. Dessutom lade Cogo märke till en sak till. Utifrån vad Aurora hade berättat tidigare idag borde han inte bli förvånad. Men hans magkänsla sa honom någonting helt annat.

Piloterna och övriga passagerare ombord på den lilla kryssaren och de övriga jaktskeppen bar alla gemensamma uniformer med olika gradbetäckningar. Disciplinen var total, om än något mindre strikt bland de högsta befälen. De som verkade ha högre rang bar också finare mantlar över axlarna. Uniformerna, eller snarare rustningarna, bar alla en röd,

rostliknande färg, precis som deras skepp. Varelserna i sig var stora till växten, inte gigantiska men flera gånger högre än en människa. De var humanoider, utan tvekan, men deras ansikten var inte direkt mänskliga och deras hud var en blandning av grå och blå i färgen. De var inte precis groteska, de hade faktiskt något elegant över sig och förde sig med självaktning, men Cogo hade stött på mer attraktiva varelser i sina unga dagar. De var definitivt militärer och alla var beväpnade, dock höll de en mycket fredlig profil och alla vapen i sina hölster. Det kändes som om detta var en fredsbevarande styrka, i alla fall utåt sett. Den uppenbara frågan som Cogo dock var tvungen att ställa sig var; varför var de här? De kunde ha behövt dessa militärers hjälp för över ett år sedan när de stred mot Satan Golga, inte nu när galaxenergin var återställd. Och det som Cogo reagerade på mest var att det fanns lika många av dessa främmande militärer i den välkomstkommitté som tog emot Prinsessan som de som anlände tillsammans med henne. Vilka de än var så måste de ha varit här ett tag. De togs lika väl emot som Prinsessan. Och folket accepterade dem, verkade nästan hylla dem, och hade inte alls ont av deras militära närvaro.

Great King hade sannerligen förändrats medan han hade varit borta. En del av vad han såg hade Aurora berättat för honom. Men den här okända militära styrkan hade hon inte nämnt alls. Det kändes lika olycksbådande som underligt. Det kändes skrämmande även om han inte kunde förklara för sig själv varför. Men politik hade aldrig intresserat Cogo, det var en del av Universum som han inte helt förstod sig på. Dessa militärer uppträdde värdigt och respektfullt mot Great Kings lilla befolkning och dess Drottning och mottog tacksamt deras gästfrihet. Deras närvaro krävde en förklaring men annars fanns det ingenting i deras uppträdande som borde oro honom. Så varför var han orolig? Kunde det vara den där rostbruna färgen på deras rustningar och uniformer? På något sätt var färgen bekant för honom. Den där färgen, samt mantlarna som bars av befälen. Men ingen mantel var svart, dessa gick i rött, grönt, lila och blått. Likheten var oroväckande påtaglig men ändå passade ingen av dessa främmande varelser in på den mystiske mannen som hemsökte hans mardrömmar. Den rostfärgade klädseln var skrämmande lik men där slutade också överensstämmelsen. Den mannen hade burit en betydligt yvigare, längre mantel helt i svart och i finare fabrikat. Dessutom var han inte alls lika stor som dessa enorma varelser. Mannens proportioner påminde mycket mer om en vanlig människas. Om Cogo någonsin hade fått se hans ansikte i sina mardrömmar hade han vetat helt säkert.

Rostfärgen kunde vara en tillfällighet, det var han medveten om. Men faktumet att han hade drömt om den i ett par månaders tid innan han fick se den i verkligheten, och här på Great King av alla platser, var tillräckligt för att övertyga Cogo att han borde snoka vidare.

Prinsessan var i säkerhet. I alla fall här och nu. Hon hade direkt efter sin ankomst och några snabba möten med både sina egna rådgivare och samtal med deras utomstående gäster gett sig av till ett stort, praktfullt hus som låg beläget på en kulle ovanför den övriga bebyggelsen där de allra flesta av hela Great Kings befolkning bodde. Aurora hade berättat för honom om hennes nya hem och att få se denna vackra jättevilla i verkligheten hade fått Cogo att häpna. Det var ett hus i tre våningar. Det var inget palats eller slott men

absolut ändå stort och värdigt att vara hemmet för Drottningen av Vintergatan. Aurora hade sagt att hon trivdes där och att hon speciellt älskade att gå ut på balkongen på tredje våningen och se den magnifika utsikten över både den lilla staden nedanför kullen, det fantastiska landskapet med sina skogar och berg runt omkring och slutligen se den stora pyramiden torna upp sig nästan borta vid horisonten likt en gigantisk fyr mot himlen och det oändliga rymdhavet ovanför. Hon hade dock, utan att säga det med ord, gett Cogo känslan av att hon kände sig ensam i sitt nya, stora hus. Som mycket liten hade hon levt tätt ihop med sina föräldrar på Månen. Efter hennes flykt till Jorden hade hon bott i Doktor Kittys hus vid hennes labb. Och under hela den långa resan till Great King hade hon delat det begränsade utrymmet ombord på Queen Cosmos med tre män. För första gången i sitt liv levde Aurora i ensamhet. Hon hade alla nödvändiga tjänare och rådgivare i närheten som de flesta kungligheter men de kunde aldrig ersätta den nära gemenskapen hon hade haft med sina nära och kära. Aurora var ensam i detta stora hus. Inte undra på att hon tillslut hade sett till att ordna ett privat möte med honom. Att hon hade flytt sin ensamhet. Cogo kände till denna ensamma desperation allt för väl.

I sin Mikrotransformation hade han följt henne och haft en noggrann uppsyn enda sedan hon hade stigit ut ur Queen Cosmos. Att smyga omkring liten som en mus var ett utmärkt sätt att undvika upptäckt men det krävde desto mer av hans vighet och snabbhet då de han studerade kunde förflytta sig mycket snabbare än honom. Detta hade resulterat i att Cogo inte hade hört något av de samtal Prinsessan hade haft med både de sina och de militära gästerna. Det var irriterande då det kanske hade kunnat ge svar på vilka dessa män i uniformer var. Men han hade ändå hela tiden befunnit sig nära nog att ingripa om något inte hade gått rätt till. Men det hade det lyckligtvis.

När Aurora väl hade anlänt till sitt hem uppe på kullen och Cogo kände att hon var utom fara där hade han dragit sig tillbaka. Nu när hon var i säkerhet kunde han fokusera på det sekundära. Hans studerande av den militära närvaron fortsatte. Men han kunde inte upptäcka något mer än det som han redan sett och hört. Och efter ett tag var det något helt annat som började dra till sig hans uppmärksamhet.

Han hade återvänt till och sedan lämnat Starcrow igen, gömd en liten bit in i skogen. Redan direkt efter hans landning vid ankomsten till planeten hade han sett till att kamouflera sitt skepp väl med löv och kvistar så att de röda och svarta färgerna inte lös upp bland allt det gröna. Det var inte lönt, speciellt med denna militära närvaro, att skylta med sin egen befintlighet genom att riskera att vem som helst skulle kunna hitta skeppet, eller känna igen det för den delen. När han närmade sig bebyggelsen på nytt använde Cogo sig åter av sin Mikrotransformation och kilade på snabba, lätta steg in i staden. Staden var mycket liten, mer som en stor by egentligen. Fast nu, i hans minimala format, kunde detta lika gärna ha varit New York City på Jorden. Lyckligtvis hjälpte hans superkrafter till och Cogo både sprang, hoppade och t.o.m. åkte snålskjuts med mindre svävande fordon för snabbare förflyttningar. Men när något uppfångade hans uppmärksamhet stannade han upp och studerade i stillhet, väl borta ifrån både gator, fötter, fordon och även husdjur som kanske skulle se honom som en munsbit.

Sist han hade varit här för ett år sedan hade denna lilla stad varit helt öde och dessutom ännu mindre i storlek. Aurora hade berättat att sedan galaxenergin hade återställts hade

stadens invånare vågat sig tillbaka, här precis som över hela Great King. I takt med att freden återvände och likaså det normala levandet hade hela Great King, speciellt här i närheten av den stora Pyramiden och Drottningens residens, blomstrat. Det var en vacker, liten stad. Husen och övrig bebyggelse verkade vara en del av naturen och landskapet snarare än byggt ovanpå och allt för mycket av dess tillgångar. Husens arkitektur verkade lite pittoreskt till det yttre men här saknades ingen modern teknologi. Den fanns där fullt tillgänglig till alla men den här världen valde att inte skylta med den.

Medan Cogo vandrade gatorna och gränderna fram i sitt förminskade tillstånd och studerade dess invånare utan deras vetskap kunde han inte förneka att han kände sig nästan hemma här. Detta var inte Jordan men gav honom ändå en liknande känsla, som om detta var en exotisk version av hans eget hem. Han hade fått samma känsla första gången han hade kommit hit också men det var mycket mer påtagligt nu när inga monster härjade i närheten. Människorna här gav ett vänligt och lugnt intryck, Cogo skämdes nästan att behöva spionera på dem. Detta var Auroras folk, det folk som hans handlingar och mod hade beskyddat och räddat. Att spionera på dem kändes fel. Det fanns inget ont hos dem och de var inget hot mot Aurora. Men samtidigt måste han få svar. Och eftersom Prinsessan hade bett honom att inte komma hit var han tvungen att smyga omkring på det här sättet. Och det var lättast att börja hos den ursprungliga befolkningen och sedan smyga vidare till de nyanlända militärerna om han så behövde.

Cogo kunde inte uppfatta något av värde till hans många frågor från vad lokalbefolkningen sa sinsemellan dem. Däremot lade han märke till att de flesta av dem, dessutom med glädje, verkade förebereda någon form av firande. Det var tjugiga utsmyckningar, lampor och mycket blommor upphängda längs med stadens största gata som löpte hela vägen från kullen till Drottningens residens till andra änden av staden och sedan vidare bort mot den stora pyramiden. Detta kunde inte vara till Auroras hemkomst, förberedelserna fortsatte trots att hon redan var tillbaka. Mycket bord hade också radats upp, bord som snart skulle dukas. Inne i vissa hus pågick förberedelserna också för fullt, framför allt verkade det lagas mycket mat. Skulle det bli någon form av folkfest? Cogo var bara lite insatt i Great Kings seder men från det lilla han kände till så kunde han inte minnas alls att någon speciell högtid skulle firas just nu. Han fortsatte att smyglyssna på alla som han passerade men kunde inte uppfatta något detaljerat. Faktum var att de flesta inte sa mycket alls, och det som sades handlade för det mesta om privata saker som var obetydliga för Cogos del. Utan tvekan var det en festlighet på gång och alla verkade se fram emot det. Ändå verkade det inte vara någon överhängande glädje hos någon av dessa människor. De var glada och definitivt lättade av deras Drottningens återkomst men glädjen inför firandet verkade inte så hjärtligt som de ville ge sken av. Cogo kunde inte förklara varför han fick det intrycket hos dem, han kände det bara inom sig. Deras ögon avslöjade dem. Detta folk var inte glada för att de verkligen var glada. De verkade snarare glada för att de inte hade något val.

Cogo stannade upp och skakade på huvudet. Hur kunde han helt instinktivt känna på sig en sådan sak? Så länge som ingen sa det rent rätt ut kunde han ju aldrig veta säkert vad någon tänkte och kände. Ändå, så länge han kunde minnas, kunde han för det allra mesta ta folk för de dem verkligen var. De kunde stå helt stilla och uttryckslösa, han kunde ändå läsa deras känslor som en öppen bok. Denna förmåga hade många gånger räddat honom

ur trubbel, den hjälpte honom att avgöra vem som hade ett gott hjärta och vem som bar på onda avsikter. Han var ingen tankeläsare men han hade aldrig svårt att avläsa andras känslor. Och här, på Great King, var denna oförklarliga förmåga nu starkare än någonsin. Det var faktiskt överväldigande. Aldrig någonsin tidigare hade han haft så lätt att uppfatta hur andra runt omkring honom kände sig. Och vad Cogo uppfattade var stor lättnad blandad med en ständig oro. Folket här var glada men med största osäkerhet. Oron var faktiskt tryckande och allt mer påtaglig. Inga dekorationer eller annan ståtlig prakt kunde undanröja den. Ingen verkade vilja kännas vid oron utan snarare mottog illusionen. Men deras känslor avslöjade dem. Cogo önskade dock att han hade varit bättre på att läsa tankar istället, det hade gett honom betydligt rakare svar. Men folkets tryckta oro för något som än så länge var dolt för honom motiverade hans närvaro. Aurora hade uttryckligen bett honom att inte komma hit. Men om hennes folk var i någon form av nöd så hade Cogo inget val än att bryta mot hennes order. Dessutom hade han fortfarande Kittys uppgift med kommunikationen att undersöka.

Staden och lokalbefolkningen verkade inte kunna ge honom de svar han önskade i nuläget. Men den militära styrkan kanske inte skulle visa sig vara lika fruktlös med lite tur. Cogo hade redan fått det bekräftat nu, medan han hade strukit intill en husvägg dold i skugga hade han hört dessa militärer tillkallas som Ledzaher. Då var det dem som Aurora hade nämnt. Det var dags att kika lite närmare på dem. Och ta reda på vad dessa nya, militära allierade till Great King hade för avsikter med sin närvaro här.

Problemet var att Ledzaherna hade allihop dragit sig tillbaka till sina skepp borta vid pyramiden. Och i sitt nuvarande tillstånd i Mikrotransformation skulle det ta honom evigheter att ta sig från byn till deras skepp, det kanske skulle hinna bli gryning innan han kom fram. Att återta sin naturliga storlek skulle definitivt öka hans hastighet men lika mycket öka risken att bli upptäckt. Cogo övervägde situationen. Att orka springa hela den långa vägen till pyramiden liten som en mus var inget problem men skulle kräva mycket dyrbar tid, tid som kanske skulle gå förlorad till ingen nytta. Han ville helst inte förlora fördelen med att vara skyddad av den allt mer annalkande natten, oavsett vilken storlek han tog sig för. Samtidigt var det av yttersta vikt att inte bli upptäckt. Ledzaherna, oavsett deras avsikter, skrämde honom inte utan han ville förbli oupptäckt mest för att han inte ville göra Prinsessan ledsen om hon fick veta att han var här. Efter deras fina tid tillsammans de senaste tre dagarna ville han inte överskugga alltihop genom att göra henne besviken på honom.

Cogos ögon drog sig till skogen till höger om honom som låg mellan byn och pyramiden, där han hade gömt Starcrow. Skogen var mer än bara ett perfekt ställe att gömma hans skepp på, det var också ett idealiskt ställe att ta sig fram osedd insåg han. Väl där kunde han återta sin naturliga storlek och korsa en stor yta mycket snabbt. Dessutom var det också en utmärkt reträttväg om något skulle gå snett. Och om han verkligen skulle behöva fly, ja då skulle ingen se honom bland träd och buskar om han åter blev liten som en gnagare. Ja, skogen fick det bli!

Fylld av ny energi skyndade Cogo ivrigt ut ur den lilla staden. Tills han nådde de första träden var han dock tvungen att förbli i sin Mikrotransformation. Han såg förvisso mycket få personer nu, det började bli sent på eftermiddagen och de flesta drog sig

tillbaka inomhus. Men det räckte att bara en skulle se ut genom ett fönster för att upptäcka honom. Så Cogo tog det säkra före det osäkra och förblev liten tills träden skulle kunna dölja honom. Att förflytta sig denna sträcka i detta minimala tillstånd var dock något frustrerande och hans tålamod sinade en aning. I sin normala storlek hade det högst tagit honom någon minut eller två om han sprang i normal takt att hinna fram till skogsbrynet. Nu tog det minst tio gånger så lång tid, inte bara för att han nu minst fick ta tio steg på vad som hade i vanliga fall bara varit ett, minsta sten och kvist som annars aldrig skulle ha varit ett hinder var nu som jättelika murar i hans framfart. Och t.o.m. med hans vighet och styrka så var varje hinder, även om så lätt att ta sig förbi, något som sinkade honom. Som tur var hade Cogo redan korsat den här sträckan, i motsatt riktning, en gång redan efter hans ankomst. Så han visste på ett ungefär var han skulle gå. Och han behövde inte alls bemöda sig med att smyga fram utan han kunde lugnt skynda så mycket hans superkrafter förmådde. Gräset var mycket kort här men ändå tillräckligt för att nå honom upp till axlarna. Ingen skulle se honom i det allt mer annalkande kvällsmörkret såvida man inte sökte specifikt efter honom med en kikare. Cogo kämpade tillbaka sin kaxighet en aning i sina tankar men tillät den ändå att komma fram lite. Om någon här verkligen visste om att hans närvaro så hade de förmodligen redan hittat honom vid det här laget, eller så hade Cogo sett tydliga tecken på att de sökte efter honom. Än så länge pekade ingenting på att han var avslöjad.

Han tillät sig denna lilla seger stärka hans självkänsla. Han hade tvingats lära sig att tygla alla sådana segerrus men inte ens Cogo själv kunde helt tvinga bort dessa känslor för alltid. Dessutom ville han inte det heller. Hans självkänsla var trots allt en stor del av hans identitet, mannen som han var. Att tygla den så att den inte längre kunde skada andra, det var en sak och han numera förstod fullt ut varför det var tvunget att göras, men det var också en helt annan sak att fullständigt utrota denna sida hos honom. Om han helt förlorade sin självkänsla skulle han förlora sig själv och också all mening med att vara cyborg. Hans inplanterade krafter skulle varken tjäna andra eller honom själv. Och det var i stunder som dessa, ibland betydligt mer desperata än så, som hans självkänsla dessutom räddade honom ifrån förtvivlan och längtan efter att ge upp. Cogo fortsatte, precis som när han var yngre och i stort sätt helt utan disciplin, att belöna sig själv via sin självkänsla. Skillnaden var att belöningen inte var lika lättvunnen och att den var kontrollerad. Men den kändes också numera desto mer befogad och efterlängtd när den kom.

Han såg den allt mer annalkande skogen framför sig och hur dess träd reste sig upp mot skyn som gigantiska skyskrapor. I alla fall såg de så höga ut just nu ifrån hans lilla perspektiv. Cogo bedömde att det förmodligen inte var mer än tio meter kvar tills han var inne bland de första träden. Hans otålighet tog överhanden. Han hade varken sett eller hört någon sedan han lämnat byn, ingen skulle hinna se honom nu heller. Han kunde lika gärna redan nu öka på stegen. Och återgå till sin normala storlek.

Cogo drog sin Astrolans, som låg delad i två, ifrån hans hölster och förde ihop ändarna, dock utan att ena lansen till en enhet. Det var inte hans avsikt i detta nu, men gesten var ändå nödvändig för att genomgå transformationen. Genast påbörjades förvandlingen och allt runt omkring honom förminskades. Cogo hade inte stannat medan han utförde sin speciella och unika cyborgförmåga. Han fortsatte att springa oupphörligt medan han

återvände till sin naturliga storlek. Med erfarna handrörelser förde han tillbaka de två delarna av lansens i hans höfthölster. Hans bedömning av avståndet till skogen hade varit nästan inpå korrekt. Bara några kvicka steg till och han var framme. Han ökade farten för säkerhets skull eftersom han nu var mer blottad för upptäckt. Så tog han tillslut sats och försvann bakom de första träden med ett kraftfullt, långt hopp.

- ”Cogo!”

Cogo hörde sitt namn ropas bakom honom innan hans fötter landade på marken igen. Han kom omedelbart och mycket förvånad till halt. Inte enbart för att någon verkade ha upptäckt honom trots allt. Framför allt verkade den där mansrösten mycket bekant på något sätt. Men i stället för kalla kårar så fylldes han av varmt välbehag. Om han hade hört rätt så hade det varit precis ett år sedan han sist hade hört denna röst. Men hans sinnen kunde faktiskt spela honom spratt, hur väl utvecklade och speciella de än må vara. Cogo ville inte ta några risker. Han vände sig om mot därifrån han kom. Hans händer vilade beredda vid hans hölster på nytt, den här gången att blixtnabbt dra hans lans med avsikten att försvara sig om nödvändigt. Ändå var det något inom honom som försökte övertyga honom om att han hade inget att frukta. Och denna oväntade försäkran fick honom, till hans egna stora förvåning, att besvara tillropet med ett dovt rop.

- ”Djorgo?”

Det kom inget svar. Och Cogo kunde inte se något i det svaga ljuset och den vegetation som skymde hans sikt. Men det var definitivt någon bakom honom, på väg in i skogen samma väg som han själv hade kommit. Och av att döma av ljudet från stegen så kunde det absolut inte vara Djorgo! Dessa steg var tunga och klumpiga, allt annat än hans långa och graciösa vän. Men t.o.m. stegen var bekanta på något vis. Ändock, Cogos fingrar smekte otåligt de röd-vita ändarna av hans vapen, redo att dra dem vid första tecknet på problem. Han ville inte ställa till en scen eller skapa bråk, det var just av den anledningen som Prinsessan inte ville ha honom här. Men han tänkte inte stillatigande bli överrumplad heller utan strid. Om han blev tvungen så var han inställd på att oskadliggöra sin förföljare. Lyckligtvis så skulle konfrontationen ske gömd inne bland växtligheten. Det gällde bara att agera snabbt så att så lite oväsen som möjligt skulle nå utanför dessa träd. Samtidigt som stegen kom allt närmare drog sig Cogo undan bakom ett stort träd. Hans sinnen var på högspänn, hans andning samlad och koncentrerad. Vem det än var som, och ganska tarvligt dessutom, försökte smyga sig på honom så skulle han snart få en överraskning han sent skulle glömma. Men Cogo ville se vem det var först. En medvetlös fiende var inte vidare duktig på att tala ur skägget och avslöja sina avsikter, trots allt. Djorgo brukade kalla detta att ta reda på fiendens strategi, att helt kort lära känna sin fiende. Trots ögonblickets spänning drog Cogos läppar till ett svagt leende. Djorgo hade varit en utmärkt lärare i militärt tänkande och han hade lärt sig en hel del av honom. Cogo önskade bara att han hade låtit Djorgo få veta det. Ytterligare en av många saker som han aldrig hade sagt sina vänner.

Kvistar knäcktes och löv och tunt gräs prasslade från tunga steg när hans efterföljare, som var allt annat än diskret, slutligen trädde in i gläntan. Silhuetten avslöjade en kort och

knubbig varelse, allt annat än de enorma Ledzaherna. Men likt dem så bar denne person också en rymdrustning. Men denna rustning var inte rödorstig i färgen utan lika grön som skogen omkring dem. Det enda som stod ut i färgskalan var den stora, röda cirkelrunda sköld som bars över magen. Och, till skillnad ifrån de nästan omänskliga ansiktena hos Ledzaherna så bar denna person ett mycket varmt och mänskligt anlete. Cogos haka verkade trilla ner till marken. Hans fingrar drogs genast undan ifrån Astrolansen, han hade inget att frukta här och behövde absolut inte sitt vapen även om så hade varit fallet. När han trädde fram bakom trädet gjorde han det med fortfarande förvånad, vidöppen mun och stirrande blick. Varför hade det tagit honom så lång stund att förstå att det var han? Men t.o.m. nu när han såg honom hade han svårt att fatta det.

- "Haka!?"

Vad i hela Universum gjorde *han* här!?

Han svalde ner precis en sista tugga av ett jättegott bröd som han hade avnjutit när han fick syn på sin yngre kamrat som kikade fram bakom en tjock trädstam med förvånad min. Don Haka sken upp av glädje, hans mörka ögon strålade.

- "Cogo, din lille kanalje!" utbrast han med hög stämma. - "Där *är* du ju!"

En stor säck, sprängfylld med mat och andra godsaker som han hade burit med sig, gled till marken. Haka var så glad över att se Cogo igen att han sträckte bägge händer mot skyn. Hans mörka stämma var både högljudd och glädjefylld.

- "Jag tyckte väl att det var dig jag såg," fortsatte han och tog några steg närmare Cogo, som inte hade rört sig ur fläcken. - "Varför stryker du omkring här inne bland träden?"

Frågan var oskyldig, på det speciella, nästan naiva sätt som bara Haka kunde fråga på. Likväl ställde den grönläddade cyborgens undran honom mot väggen. Cogo kliade sig i huvudet, osäker på hur han skulle svara. Det här var ju Haka, en av de allra bästa vänner som han någonsin hade haft och Cogo var överlycklig, dock något förvånad fortfarande, över att se honom igen. Men hur skulle han kunna förklara sitt smygande och spionerande här på Great King? Att han ens kände behovet av att spionera här på denna planet kändes olustigt för honom själv och hur skulle han då kunna förklara det för Haka? Och att förklara bara den enklaste sak för Haka kunde ibland kräva det mesta av vem som helst.

- "Uhm... Jo, det är så att..."

Han mumlade bara, kunde inte komma på något vettigt eller sammanhängande att säga. Lyckligtvis verkade Hakas uppspelta humör för en gång skull rädda honom ur situationen.

- "Äh, kom fram, vet jag!" sporrade Haka och vinkade åt den yngre mannen att stiga fram ordentligt. - "Du har väl inte gått och blivit blyg för mig?"

Cogo fnös till och accepterade utmaningen, för det var precis det som det var.

- "Ingen risk!" svarade han överlägset.

De båda hade alltid utmanat varandra från allra första början, med allt och i allt. Om Haka hade påstått i början av deras bekantskap att Cogo skulle vara blyg för honom hade Cogo ansett den kraftige och kortväxte mannens påstående som en förolämpning. Idag var det bara roande och de båda visste att varje utmaning de båda emellan var en del av deras mycket starka vänskap. Utmaningarna var bara ett bevis på deras starka vänskapsband. De bägge cyborgerna visste precis var de hade varandra. De älskade att

provocera den andre till vansinne men det var alltid en provokation fylld av frändskap. Cogo skulle riskera sitt liv för att skydda Haka. Och han visste, utan tvekan, att Haka skulle riskera det samma för honom också.

Haka utbrast ett högt skratt av glädje. Längre hade han hoppats att denna dag skulle komma när han skulle få återse Jan Cogo. Endast ett år hade passerat. Ändock, denna dag hade inte kommit för tidigt.

- ”Vad jag är glad att se dig igen, puttefnask!”

I samma stund rusade han rätt mot den unge mannen.

- ”Vänta. Vänta!”

Cogo reste händerna framför sig i protest. Självklart var han lika glad att se Haka också men denna oväntade återförening började bli lite väl högljudd. Men det var för sent. Haka for emot honom som en ångvält och grep honom om livet så kraftfullt att han tappade balansen. Trots att den grönklädde cyborgern var betydligt kortare än honom så insåg Cogo att han plötsligt hade förlorat kontakt med marken när Haka kramade om honom. Cogo bet ihop irriterat, hans känslor just nu var splittrade. Han slets mellan sin glädje att få se sin vän igen och hans uppdrag. Haka fortsatte med sin högljudda glädje och snurrade runt med honom. Det fick bägaren att rinna över.

- ”Släpp ner mig, din tröga ärthjärna!” röt Cogo och bände sig loss ur sin väns allt för exalterade omfamning. Haka var stark men var ändå fullständigt utklassad mot Cogos styrka, att ta sig loss var inga problem.

- ”Du är dig lik, märker jag!” påpekade Haka, fortfarande lika glad och munter.

- ”Du också, fetknopp,” svarade Cogo med blandade känslor. Osäker på hur han skulle göra härnäst backade han undan ett par steg. Hade Hakas glädjetjut hörts utanför dessa träd? Om de hade det kunde de ha problem.

- ”Vad säger du, va!?”

Det kanske verkade så men Haka var i själva verket inte ett dugg förolämpad. Faktum var att han hade hoppats på att provocera sin yngre vän. Och att ge sig själv en ursäkt att starta en fight. Det fanns ingen i hela galaxen som var en mer värdig motståndare till honom än Jan Cogo, inte enligt hans egen åsikt i alla fall. Och Haka hade saknat deras små konfrontationer. Att återse grabben väckte alla minnen och känslor till liv igen. Haka knöt nävarna, samtidigt som ett segervisst flin bredde ut sig i hans runda ansikte. Han hade aldrig vunnit en fight mot Cogo, spolingen var alltid snabbare och starkare hade han gång på gång tvingats inse. Men Haka vägrade att ge upp. Dessutom verkade Cogo lite okoncentrerad och disträ just nu. Nu kanske han – äntligen – hade sin chans!

Med händerna fortfarande knutna rusade Haka mot den yngre cyborgern. Han hade inte alls för avsikt att skada Cogo, bara ge honom ett välförtjänt, litet näsblod. Cogo såg honom komma emot honom likt en folkilsken tjur. Detta hade kanske skrämmt de flesta men inte Jan Cogo. Precis innan en välplacerad näve skulle träffa honom steg Cogo med lätta, snabba steg åt sidan. Som väntat, Haka missade totalt och for förbi honom utan kontroll. Den höga farten i kombination med hans egen höga kroppsvikt gjorde att Haka inte kunde stanna. Han fortsatte utan kontroll tills han brakade handlöst rätt in i ett träd som slutligen fick stopp på honom. Haka röt till i både ilska och smärta vid kollisionen och tog sig för huvudet. För ett fåtal sekunder såg han stjärnor. Han var dock oskadd, det

var bara hans stolthet som hade fått sig en törn. Och det var inte så underligt, kanske. Cogo lyckades nätt och jämt kväva sitt gapskratt. Hakas klumpighet och förutsägbarhet var alltid lika komisk och egentligen den största anledningen till varför han alltid förlorade deras små slagsmål.

- ”Vad håller du på med? Har du inte fått tillräckligt med motion på sista tiden?” frågade Cogo retsamt. - ”Måste jag ta hand om dig jämt, va?”

Haka spann runt och reste nävarna på nytt.

- ”Jag ska nog visa dig!”

Han for emot Cogo igen, den här gången verkligen uppretad till skillnad ifrån förra gången. Haka måttade ett perfekt slag som definitivt skulle få pojkvaskern att upphöra med sitt flinande. Problemet var bara att ett perfekt slag kan bara vara perfekt om det träffar. Cogo drog sig undan med vad som verkade vara graciös lätthet och så fortsatte för varje gång Haka försökte slå till honom, oavsett om nävarna kom emot honom högt eller lågt. Alltihop såg ut mer som en väl koreograferad dans än ett slagsmål när Cogo med barnslig lätthet snurrande runt sin korte motståndare och undvek den ena attacken efter den andre. Haka bet ihop frustrerat.

- ”Stå still så jag kan klappa till dig!”

Cogo flinande till på nytt och ryckte på axlarna. Denna fight, om den ens kunde kallas så, var allt annat än rättvis mot Haka.

- ”Som du vill,” accepterade han med ett självbelåtet leende. - ”Du kan ändå inte träffa en tegelvägg ens om du sprang rätt in i den.”

Orden hade sin önskade effekt. Haka utbrast ett uppretat vrål och rusade emot honom på nytt, åter igen med höjd näve. Han måttade. Cogo stod mycket riktigt stilla som han lovat. Den här gången skulle Haka lyckas!

Någonting kom plötsligt och högst oväntat i vägen för hans måttade slag. Det var inte hårt men otroligt starkt, starkt nog att stoppa hans näve från att nå sitt mål. Det kändes som om han hade slagit näven rätt in i en vägg, men utan att det smärtade. Haka gapade av förvåning, han hade aldrig ens hunnit se den unge mannen röra sig. Cogo hade mycket riktigt hållit sitt löfte, han stod kvar. Men det betydde inte att han inte tänkte försvara sig. Hakas måttade högernäve tryckte fortfarande mot Cogos handflata som fullständigt hade stoppat attacken. De bägge cyborgerna stirrade på varandra. Deras händer och armar skakade av den enorma påfrestningen när deras cyborgkrafter kolliderade, näve mot handflata. Men ansträngningen var betydligt mer avslöjande i Hakas blick. Envist fortsatte han att trycka mot sin yngre motståndare. Men det var en meningslös ansträngning. Det enda som avslöjades i Cogos mörkblå ögon var snarare koncentration och fokusering än en ansträngning att hålla sin motståndare på avstånd. Hakas styrka var absolut inte obetydlig och att stoppa hans knytnävslag smärtade fortfarande hans hand en aning. En vanlig människa hade garanterat fått alla ben i handen krossade om han hade försökt göra likadant och kanske rent av svimmat av smärtan. Men Cogo var ingen vanlig människa. Inte Haka heller. De var cyborger. Men det hade alltid varit uppenbart vem av de båda som var den starkaste. Idag var ingen skillnad.

Förutom att inget överlägset flin spred sig över Cogos ansikte den här gången. Han hade redan visat sin överlägsenhet gentemot Haka otaliga gånger, det fanns ingen mening eller tillfredsställelse längre att gotta sig i att hans vän åter var besegrad. Det enda Cogo hade

kvar att göra var att avsluta det här. En del av honom ångrade att han inte hade gjort det redan, massor av betydelsefull tid rann iväg medan de ägnade sig åt denna egentligen meningslösa dispyt. Lyckligtvis fanns det inget verkligt agg mellan dem.

Den oerhörda koncentrationen i Cogos blick var nästan skrämmande. Haka var inte van vid att se sin vän så fokuserad. Ännu mindre så lugn. Så tålmodig. Det fanns alltid någonting, en blinkning, ett leende, en barnslig överlägsenhet som skulle avslöja hans nästa handling. Men nu avslöjade Cogo ingenting. Däremot var en annan betydande faktor betydligt mer påtaglig, precis som tidigare; den enorma styrkan hos den unge cyborg. Haka hade inte glömt den men ändå blev han överväldigad när han nu åter konfronterades av den på nytt. Jösses, den här pojken var stark! Även för en cyborg var Cogos styrka på gränsen till överklig. Inte oövervinnelig. Men den var överklig. Ändock lika verklig och påtaglig som pojken själv.

I samma stund blev Haka ännu mer varse om just hur stark Cogo verkligen var.

Trots sitt eget motstånd trycktes han bakåt med enorm kraft. Haka tappade balansen och föll handlöst utan kontroll bakåt rätt in i några buskar bakom honom där han slutligen stoppade. Mer förvånad än frustrerad satte han sig upp och skakade på huvudet. Kvistar och små löv hade fastnat i hans korta, mörka hår. En vänlig hand klädd i röd handske sträcktes fram till honom, beredd att nu hjälpa honom ur den situation den bara ögonblick tidigare hade försatt honom i.

- ”Förlåt, Haka,” ursäktade Cogo med ett skyldigt leende. - ”Det var *för* frestande.”

Med ett brett och åter igen glatt leende mottog Haka sin unges väns ursäkt. Och hans hjälp. Deras händer kopplades samman och med ett enkelt ryck hjälpte Cogo sin vän upp på fötter igen. De bägge männen släppte inte taget om varandra. Deras handslag var så mycket mer än att den ena hjälpte den andre. Det var ett handslag mellan två mycket goda vänner som inte hade sett varandra på ett bra tag. Dispyten som precis hade ägt rum var inget annat än ett uttryck för denna vänskap. Det hade varit en lek, inget bråk.

- ”Jag har saknat dig också,” svarade Haka med en lycklig klump i halsen. Att återse Cogo betydde mer än vad han först hade förutsett. Han kunde t.o.m. ana en liten tår av glädje i ena ögonvrån.

Ett lågmält flinande, med en liten gnutta överlägsenhet i tonen, stal plötsligt uppmärksamheten ifrån dem båda. I Cogos högra ögonvrå uppenbarade sig en ny individ i skogsgläntan ett par meter bort. Men faktum var att han hade stått där och observerat dem båda en lång stund.

- ”Intressant att se att trots allt som vi har varit med om så är det åtminstone *något* som består.”

Sir Djorgo, klädd i sin blå rymdrustning, stod avslappnat lutad med armarna i kors mot ett träd ett par meter ifrån. Den stilige, långsmale mannens svarta, långa hår satt som alltid perfekt uppsatt i en svans som hängde nedför hans rygg. Över höger axel bar han sitt säregna supervapen, Isspjutet, som liknade en blandning mellan ett armborst och en treudd. Hans mörka blick var road. Och kanske också en aning lättad. Enda sedan hans ursprungliga resa till Great King hade påbörjats hade han upplevt många förändringar i galaxen, speciellt efter att galaxenergin hade blivit återställd. Men Cogo och Haka, de verkade fortfarande vara av samma skrot och korn. Vilket Djorgo var tacksam för att konstatera. Ett år hade passerat och mycket var annorlunda sedan han hade vinkat farväl

till sina två cyborg fränder, men det glädde honom att de var fortfarande de samma som sist han hade sett dem. Själv hade Djorgo ingen tanke på att slösa någon onödig energi på att ansluta sig till deras lekfulla återförening, han försökte alltid hålla sig utanför deras barnsliga dispyter om han kunde. Även om han inte hade någon auktoritet över dessa två så var han fortfarande militär och en Kapten ska alltid förebild som ett värdigt exempel. Men det var högst roande att se dem hålla på, konstaterade han, precis som förr i tiden.

Cogo log stort. Glädjen att återse Haka blev ännu starkare nu när det visade sig att Djorgo var här också. Vänskapen med Djorgo var lika stark och tillgiven som med Haka men ändå annorlunda. Djorgo var ett föredöme, trots sin något högfärdiga attityd, och Cogo hade stor respekt till den långsmale och mycket intelligente Kaptenen.

- ”Tragiskt vore det annars,” svarade han på Djorgos kommentar och gick fram till sin blåklädde vän. Väl framme lade de bägge vännerna höger hand på den andres axel. Respekten dem emellan var ömsesidig. Cogo var en hetsporre och saknade ofta disciplin men han var likväl en formidabel krigare och var inte alls omöjlig att forma. Djorgo hade tränat flera unga män precis som Cogo till utmärkta soldater, vad han hade upptäckt i sin unge vän var faktiskt inte särskilt ovanligt för honom, han hade sett det förut. Förutom den oerhörda styrkan från de cyborgnetiska inplantaten. Djorgo bar på en enorm kraft från sina egna cyborgnetiska förmågor men Cogo var honom övermäktig på alla punkter. Dock var han medveten om att han ändå hade den unge mannens respekt, Cogo var klok nog att erkänna att den som var smartare och betydligt mer taktiskt av dem båda var den äldre av dem. Men det var också därför de kompletterade varandra så väl och tillsammans med Haka var de tre en styrka som ingen borde var dum nog att underskatta. Trots deras olikheter i både förmågor och personlighet hade de överkommit alla broar. Det var deras kombinerade styrka, kamratskap och mod som slutligen hade segrat och räddat galaxen. Var den ene visade svaghet kunde en annan visa styrka. De alla tre var experter på sina områden; Haka under jord, Djorgo i vatten och Cogo i luften. De kompletterade varandra perfekt i deras respektive element och, med deras individuella, specialiserade supervapen tillhanda, var de dessutom en eldkraft att räkna med. Men framför allt, deras vänskap var obrytbar. Denna vänskap var deras främsta vapen och styrka. Att alla tre fortfarande bar sina respektive gyllene stjärnor på sina bröst var beviset på det. Men, mer än någonting annat, det var deras tillgivenhet till Prinsessan Aurora som hade fört dem samman. Och som fortfarande gjorde det. De alla tre älskade henne. Och därför älskade de också varandra.

- ”Det är härligt att se er igen,” påpekade Cogo ärligt.

- ”Det samma,” svarade Djorgo.

Glädjen var stor. På sätt och vis kändes det som om ingen tid hade passerat, att det blott hade bara varit igår de senast hade sagt hej då till varandra. Men det gick inte att förneka att de tre hade varit åtskilda under en längre tid och att saker och ting var annorlunda. Och Cogo återfann sig snabbt till verkligheten igen. Haka och Djorgo var här men varför? Och varför nu?

- ”Hur länge har ni varit här?” undrade han och försökte dämpa sin misstänksamhet.

- ”Vi anlände för bara några minuter sedan,” svarade Haka som hade plockat upp sin säck med godsaker från marken och hade redan satt igång med att trycka i sig mer av dess innehåll. - ”Du med?”

Cogo tvekade. Hur mycket skulle han avslöja av sin riktiga orsak till hans närvaro här? Dessa två cyborger var hans bästa vänner men skulle de förstå? Det var redan mycket uppenbart att de båda inte försökte uppehålla en lika diskret profil här som han själv. Var de ens medvetna om att något underligt var i görningen på Great King?

- ”Ja...” mumlade han, tummande på sanningen. - ”På sätt och vis.”

Haka fortsatte att smacka högljutt medan han åt med god aptit. Djorgo korsade armarna på nytt och skakade på huvudet åt sin korte väns ovana.

- ”Det tog inte mer än en minut efter landning förrän Haka lyckades nosa upp ett dukat bord med mat,” förklarade han för Cogo och slängde en blick mot Haka. - ”Den mannen måste ha en inbyggd mat radar.”

- ”Vilka underbara människor som lever här på Great King!” deklarerade Haka förnöjt och höll stolt upp sin gåva. - ”Jag fick hela den här säcken med godsaker att mumsa på!” Cogo sa ingenting men nickade svagt för sig själv. Detta betydde att invånarna här visste om att det fanns åtminstone två cyborger här. Och att de hade blivit vänligt mottagna. Hade han kanske missbedömt hela situationen? Var hans spionerande onödigt? Hans magkänsla opponerade sig starkt mot hans nya tvekan. Bara för att hans vänner hade välkomnats behövde det inte betydde att något ändå inte stämde. Och hans vänners närvaro besvarade inte alls varför Ledzaherna var också här.

- ”Du vet väl, Haka, att doggie bags brukar man få när man inte orkar äta upp de sista resterna på tallriken,” förklarade Djorgo.

- ”Det är lönlöst, Djorgo,” bröt Cogo emellan. - ”Haka vet inte vad rester är för något.” Trots deras kommentarer fortsatte Haka att äta. De kunde reta honom hur mycket de än ville, han var van vid deras sarkasmer av hans kärlek till mat och det fanns ändå ingenting som de kunde säga och göra för att få honom att sluta älska mat. Prinsessan Aurora tyckte om honom precis som han var och så skulle han förbli. Dessutom, de här godsakerna var jättegodas och han var hungrig. Det smakade alltid extra gott när man är hungrig.

- ”Allt är väl med er, hoppas jag?” frågade Cogo vidare.

- ”Jo, tack. Det är fullt upp,” förklarade Djorgo. - ”Vattennivån på min planet återgick mycket riktigt till det normala när galaxenergin blev återställd.”

- ”Underbart!” utbrast Cogo. - ”Vilken lättnad.”

Han mindes mycket väl hur envist Djorgo hade försvarat sin hemplanet vid deras allra första möte och med all rätt. Ens hem var ens grund, en del av ens identitet, utan sitt hem var man vilsen. Ens hem var alltid värt att försvara. Och den som försvarade sitt hem förtjänade respekt.

- ”Dessutom har jag fått nya rekryter att träna så det har inte varit en lugn stund,” fortsatte Djorgo och gestikulerade till deras knubbiga vän som fortfarande höll på att äta intill dem. - ”Till skillnad ifrån Haka.”

Den grönklädde cyborgens höjde förvånat blicken när han hörde sitt namn nämnas. Det var också allt av deras konversation han hade uppsnappat.

- ”Va?”

- ”Ja? Din hemplanet är ju inte längre täckt av lera,” påminde Djorgo. - ”Så vad har du egentligen sysslat med sedan vi skildes åt, förutom att äta och slappa?”

Haka svarade sin långsmaile vän med en lätt irriterad blick.

- ”Och vad är det för fel med det då?” undrade han. Den där Djorgo, han skulle alltid vara så perfekt. Hur vore det om han njöt av livet emellanåt och inte bara arbetade? Efter alla faror de hade överlevt så förtjänade de lite ledighet.

Djorgo suckade och skakade på huvudet. Haka skulle aldrig ändra sig om det så gick tusen år.

- ”Som sagt, vissa saker är precis som vanligt,” upprepade han och kastade en trött blick mot Cogo.

- ”Ja,” höll Cogo med om med ett flin och passade i samma stund på att plocka bort en stor kvist som fortfarande satt fast i Hakas annars så kortklippta hår. Haka var så upptagen med att äta att han inte ens hade lagt märke till kvisten.

- ”Det är viktigt att ta världen som den är,” tillade Cogo och blinkade åt Djorgo. De båda skrattade hjärtligt. Haka var verkligen speciell och inte alltid så lätt att ha att göra med. Men ingen av dem ville ha honom på något annat sätt.

- ”Och du då, Cogo?” undrade Haka tillslut. - ”Vad har du sysslat med?”

- ”För det mesta har jag hjälpt Doktor Kitty och Professor Dodge med att bygga upp labbet där hemma. Det är fortfarande en hel del att göra. Jorden blev ganska kraftigt drabbad när galaxenergin blev svag.”

- ”Hur är det med dem båda?” undrade Djorgo.

- ”Bara bra,” försäkrade Cogo. - ”Dodde håller på med sina galna uppfinningar som vanligt. Han har svårt att släppa forskningen om ännu mer avancerad cyborgteknik, och hur skulle han kunna det när han har mig som sitt bästa praktexempel?”

Han kunde inte hålla tillbaka det överlägsna flinet som envist ville tränga fram. Den lille professorn hade faktiskt nyligen börjat forska mer i cyborgteknik igen, exakt med vad hade han inte avslöjat men Cogo visste att det var han som inspirerade den gamle mannen. Han var ju, trots allt, Dodges mästerverk på detta område.

Haka fnös dock till åt Cogos skrytsamma överlägsenhet.

- ”Om Professorn hörde dig nu skulle han bli vansinnig,” påpekade han med armarna i kors. Cogo tittade oförstående på honom.

- ”Vadå? För att jag lovordar hans arbete?”

- ”Nej, för vad du *kallar* honom.”

Det var så sant, han hade gett Dodge ett öknamn igen. En sak som alltid hände så lätt, för det mesta utan att Cogo själv var medveten om vad han sa. Dodge, Dotchie, Dodde... Det gjorde ingen större skillnad.

- ”Jag tror inte han lyckas höra mig den här gången, Haka,” påminde han och kände faktiskt en inre lättnad över detta. Förra gången, när Professor Dodge hade hört honom ge honom öknamn, hade det slutat mycket pinsamt. Men det var svårt att låta bli, det var så gynnsamt att reta den kortväxte, gamle professorn.

- ”Däremot är jag lite fundersam vad gäller Doktor Kitty,” fortsatte Cogo med en eftertanke. Det hade faktiskt bekymrat honom en längre tid och efter hans senaste konversation med den världsberömda vetenskapsmannen hade han fått sin oro bekräftad. Kitty var sannerligen bekymrad av något och Cogo hade inte sett henne så där sedan galaxenergin hade varit försvagad. Hans magkänsla sa honom att det fanns fler anledningar än just de som Kitty hade sagt honom som låg bakom varför hon hade skickat honom hela den här vägen till Great King.

- ”Vad menar du?” undrade Djorgo fundersamt.
- ”Hon har begravt sig i sin forskning, mer än vanligt,” förklarade Cogo. - ”Jag vet inte vad det handlar om men hon verkar bekymrad.”

Han tvekade för ett ögonblick. Men bestämde sig sedan för att säga som det var. Detta var ju Haka och Djorgo, hans bästa vänner. Han hade inget att frukta.

- ”Det var hon som bad mig att fara hit igen, för att titta till Prinsessan. Bad hon er att göra det samma också?”

- ”Nej, inte alls.”

Djorgos mörka ögon tittade på honom med ett, för Cogo, ganska oförstående stirrande.

- ”Vi har inte hört något från Doktor Kitty.”

- ”Vi har kommit för att närvara vid Prinsessans bröllop,” tillade Haka.

Han kunde ha svurit på att han kände hur hans eget hjärta stannade och att all luft försvann ifrån hans lungor. Det var smärtsamt, ändå ingen normal smärta. Normal smärta kunde kontrolleras, ignoreras, eller åtminstone uthärdas. Men inte den här. Den här lämnade honom desorienterad, varje del av honom skakade. Det fanns inget sätt att undgå den. Inget försvar. Det kändes som om han skulle dö vilket ögonblick som helst. Ändå fanns han kvar.

Med stora, stirrande ögon vände Cogo blicken till Haka.

- ”Vad för nåt sa du!?”

Hans ton var mörk och han nästan väste fram orden. Ändå, ifrån djupet av sitt hjärta, bad Cogo att han hade hört fel eller att hans vän bara skojade med honom. Men verkligheten hade inga av dessa alternativ redo för honom.

- ”Prinsessan Auroras bröllop,” upprepade Haka, samtidigt som han undrade en aning varför Cogo så plötsligt verkade så uppriven. - ”Hon ska gifta sig i morgon. Är det inte därför som du är här?”

Cogo tog ett stapplande steg bakåt. Det kändes som om han blev träffad av en stor slägga. Den största överraskningen över allt annat var hans oförståelse för hur lätt Haka kunde säga dessa ord till hans ansikte utan att själv röra en min.

- ”Vad i hela friden är det du pratar om, Haka!?” frågade han oförstående och skakade på huvudet. - ”Vadå för bröllop?”

Ilskan började allt mer stiga fram inom honom och hans mörkblå ögon smalnade.

- ”Aurora ska inte gifta sig!” insisterade han bestämt.

Ett skämt. Ett dåligt, smaklöst skämt, det måste det vara. Eller så hade Haka slagit i huvudet allt för hårt tidigare under deras lilla bråk. Vad han sa var helt enkelt inte sant. Det var absurt! Och om det mot alla odds var sant skulle Aurora ha sagt någonting.

- ”Har du blivit helt tokig!?”

- ”Varför är du så arg?”

Haka fortsatte att titta på honom med undrande uppsyn, likaså Djorgo. Dock började cyborgen i den blå rustningen tänka efter. Cogo hade alltid lätt för att bli arg men aldrig utan anledning. Vad var det hos den unge mannen som de inte såg?

- ”Förlovningen med den där Lord Nehr ifrån Ledzah har ju varit känd i nästan tre månader,” förklarade Haka vidare.

Cogo tog ytterligare ett steg tillbaka. Hakas ord, vart enda ett av dem, slogs in i hans själ med den där osynliga släggan. Han kunde inte förneka det längre eller skylla på Haka. Han såg det dessutom i sina vänners ögon. Det var sant. Och på ett ögonblick hade Haka gett honom det svar som hans eget spionerande slutligen skulle ha sprungit på förr eller senare ändå. Kanske var det bättre så här, att få reda på Ledzahernas sanna anledning till sin närvaro här från en vän. Men det gjorde inte saken lättare på något sätt. Den där kvävande känslan bara växte. Cogo kunde andas men varje andetag var en enorm ansträngning. Det gjorde ont i bröstet. Plötsligt kände han sig gammal och svag, en känsla han aldrig hade upplevt förut. Han hade fått sitt svar. Men inte alls det svar som han hade kunnat tro. Eller än mindre önskade.

Förlovning?

Bröllop!?

- ”Vänta lite, Haka.”

Djorgo steg framåt. Cogo var plötsligt blek som ett spöke och stirrade helt frånvarande framför sig som om han hade fått ett dödsbesked. Något stämde absolut inte här.

Försiktigt lade han en hand på Cogos axel.

- ”Cogo, menar du att du inte känner till bröllopet?”

Det kom inget svar. Men den unge cyborgens tystnad talade för sig själv.

- ”Prinsessan har personligen bjudit in oss två,” fortsatte Djorgo och slängde en hastig blick på Haka. - ”Vi var precis på väg för att hälsa på henne när vi fick syn på dig på väg in i skogen här. Har hon inte bjudit dig?”

På något sätt fanns hans förstånd fortfarande kvar. Han hörde allt som Djorgo sa, även om varje ord lät som om de sades i grötig ultrarapid. Även om han nu hade fått förklaring till varför hans två vänner var här så lämnade det honom bara ännu mer förbryllad.

- ”Hon bjöd in mig ... men inte till något bröllop.”

Alla minnen från de senaste tre dagarna kom tillbaka. Han och Aurora hade kommit varandra närmare än vad Cogo någonsin hade vågat drömma om. Det hade varit de bästa dagarna i hans liv. De hade umgåtts, lekt likt nyförälskade tonåringar. De hade haft allvarliga, förtroliga samtal. De hade hållit om varandra, kyssts och erkänt sin kärlek. Hade det inte haft någon betydelse?

Desperat försökte Cogo tänka efter. Hade Aurora sagt någonting, någonting alls, som kunde antyda det som hans två vänner nu förklarade för honom? Hur mycket han än försökte, han kunde inte minnas något. Han hade förvisso haft huvudet mitt i det blå i stort sätt hela tiden under dessa dagar. Men det förklarade ändå inte hur Haka och Djorgo kunde veta detta och inte han?

Han var arg, arg som ett svart, aggressivt åskmoln. Han kände sig sviken bortom alla ord och reson. Och förlöjligad. Var han utnyttjad utan att veta om det och av avsikter lika okända för honom? Men dit han ville rikta sin ilska var så otroligt främmande att det skrämde honom. Nej, han kunde inte. Han kunde inte vara arg på henne! Hellre skulle han dö! Inte på henne...

- ”Doktor Kitty bad mig fara hit för att det har varit stora kommunikationsfel mellan Jordan och Great King,” lyckades han slutligen säga. - ”Hon var orolig att det hade hänt Prinsessan något.”

- ”Då är det nog bara därför som din inbjudan inte har kommit fram, Cogo,” sa Haka försäkrande. - ”Prinsessan skulle aldrig glömma bort att bjuda in dig till en såpass viktig dag i hennes liv. Synd bara att Doktor Kitty inte fick meddelandet. Hon skulle nog gärna ha varit här i morgon men det hinner hon aldrig nu.”

Hakas avsikt hade varit att lugna Cogo. Men det hade snarare en motsatt effekt.

- ”Håll truten!”

- ”Varför är du så grinig?” frågade Djorgo till Hakas försvar.

Cogo blängde ilsket på dem båda. Han kunde inte rikta sin ilska dit hans ilska egentligen var ämnad för så hans vänner fick motta den i stället. Fast det kändes lika fel. Men var de verkligen så oskyldiga? Vad fanns det mer som de kanske visste och inte han? Aldrig tidigare hade han känt en verklig svartsjuka gentemot Haka och Djorgo när det gällde Aurora men svartsjuk var precis det han nu var. Varför hade de blivit informerade och inbjudna och inte han själv!? Hela tiden, sedan hans återförening med Aurora, hade Cogo trott att han var utvald, att han var speciell. Hade han missförstått sin position så grovt? Hade han tagit så mycket miste på Auroras kärlek?

Hur som helst, vreden blev bara allt starkare, starkare än vad Cogo själv önskade. Och oavsett hur mycket Haka och Djorgo kanske visste så vad de ändå hans vänner och de förtjänade inte det som han nu bar inom sig. Dessutom, om han skulle vara svartsjuk så var dessa två cyborger fel måltavla, det var ju ingen av dem som skulle gifta sig med Prinsessan. De var endast här för att bevittna spektaklet. Men ju längre han såg dem i ögonen desto argare blev han. Deras oförmåga att förstå varför han var så ledsen och arg var oerhört sårande. De, om någon, borde ju förstå!

Utan ett ord vände Cogo sig om och skyndade ut ur skogen.

- ”Vänta, vart ska du!? Cogo!?”

Djorgo ropade efter honom men han stannade inte förrän han hade hunnit nästan halvvägs tillbaka till byn. Han kände sig helt utmattad, totalt tömd på energi. Ändå ville Cogo skrika rätt ut, vråla ut sin ilska. Tårar ville tränga fram men hans stolthet höll dessa känslouttringar tillbaka. Ända sedan han hade landat här hade han smugit omkring i hemlighet och spionerat med dåligt samvete. Men det hade visat sig att han tydligen inte hade något att skämmas för. Eller hade han?

Cogo andades tungt medan han höjde blicken mot den kulle nästan borta vid horisonten, bortanför andra sidan av byn, där Auroras hur låg beläget. Han kunde se henne framför sig t.o.m. nu, känna den ljuvliga doften av hennes vackra hår. Hennes mjuka röst smekte fortfarande hans sinne. Hon hade sagt att hon älskade honom. *Älskade honom!* Så varför blev han nu bestraffad? Vad hade han gjort för fel? Om han hade felat varför skickade hon då inte sin Telepati mot honom i stället? Ren, ärlig, fysisk smärta kunde han förstå. Det kunde han överleva. Men han skulle inte överleva att få sitt hjärta krossat.

Förnekande slöt han ögonen i protest. Nej, han kunde inte fortsätta tänka sådana svarta, destruktiva tankar! Aurora hade inte ljugit för honom, det kände han i själ och hjärta. Det var inget önsketänkande, Cogo visste att hennes känslor för honom var äkta. Hennes avsikt var inte att såra honom på något sätt. Ändå kunde han inte ignorera vad hans två vänner hade berättat. Allt som han hade sett sedan hans ankomst föll nu på plats.

Anledningen varför Aurora hade haft så bråttom tillbaka till Great King, de festliga förberedelserna, Ledzahernas närvaro, alltihop berodde på det stundade bröllopet i morgon. Haka och Djorgo hade dessutom kommit enbart p.g.a. detta firande. Men firande var det absolut sista Cogo längtade efter. Han kände sig snarare äcklad av allt runt omkring honom. Han hade blivit lurad, men av vem? Av Aurora? Det kunde inte vara möjligt! Varför skulle hon behandla honom så? Det var inte likt henne, det var inte i hennes natur. Han knöt ihop nävarna och kämpade emot. Men vem var fienden? Vem eller vad!? Vad var det här för ondskefull dimension han hade hamnat i!?

- ”Nej..! Nej! Det kan inte vara sant!”

Han skakade på huvudet.

- ”Detta är bara en ny mardröm,” försökte han intala sig själv. Han låg egentligen just nu och sov och drömde allt det här, så måste det vara. Det var för otroligt, för överkligt för att vara sant. Cogo började ge sig själv örfilar för att försöka väcka sig själv ur sin inbillade sömn.

- ”Jag kommer att vakna snart,” fortsatte han och försökte låta så logisk som möjligt för övertala sig själv och att dölja hans desperation. Han slog sina kinder allt hårdare och hårdare men mardrömmen upphörde inte. Smaken av hans eget blod i höger mungipa kändes i högsta grad verklig. Endast smärtan lämnades kvar i hans svidande ansikte. Och i hans hjärta. Varför vaknade han inte!?

- ”Det här händer inte...”

Djorgo och Haka hade skyndat efter honom. De sista metrarna närmade de sig med en viss aktsamhet. De fruktade inte Cogo eller hans överlägsna styrka, inte ens i hans upprörda tillstånd. Men de ville inte spä på hans ilska heller. Å andra sidan ville de absolut inte överge honom heller. En sann vän stannade när en annan var olycklig. Och bara olycka kunde driva Cogo till att slå sig själv. Lyckligtvis verkade han upphöra med sitt självplågeri när han märkte att de hade följt efter honom. Han kunde fly hur mycket han ville, han kunde ändå inte gömma sig. Frågan nu var om Cogo ville lyssna på reson? Trots att han visste att de var här så vägrade han att vända sig om till dem. Pojken var, minst sagt, envis som en åsna.

- ”Cogo, vi vet vad du känner för Prinsessan,” påminde Djorgo rakt på sak. - ”Vi känner likadant alla tre, det är ingen hemlighet.”

Han gjorde en kort paus och drog ett djupt andetag. Skulle Cogo förstå att hans reaktion, om än mycket starkare än förväntat, var precis den samma som både han själv och Haka också hade haft en gång?

- ”Det är inte helt smärtfritt att komma tillbaka hit under de här omständigheterna om jag ska vara helt ärlig.”

- ”Nej, det är riktigt,” tillade Haka till Djorgos erkännande. Cogo visade fortfarande inget annat än sin rygg åt dem.

- ”Men att straffa sig själv kommer inte att hjälpa dig,” fortsatte Djorgo vädjande till sin unge väns förnuft. - ”Prinsessan går vidare i sitt liv och jag anser att vi alla tre borde bete oss vuxet nog att acceptera och välkomna hennes lycka.”

- ”Välkomna..?”

Både Haka och Djorgo flämtade till när Cogo äntligen vände sig om mot dem. Det rann en svag strimma blod från hans högra mungipa och hans arga ögon var sprängfyllda med tårar som ville bli frisläppta. Cogo skakade sakta på huvudet och tittade direkt på den långsmale cyborg. Djorgo, förnuftets röst, var inte till mycket hjälp den här gången. Och inte underligt. Varken han eller Haka hade en aning om vad han kände inom sig. Saker och ting var inte längre som när de tre hade gått skilda vägar för ett år sedan. Om de visste skulle de nog ha valt sina ord bättre. Att kräva av honom att välkomna den här galenskapen som var på väg att hända var ett stort misstag! Det var deras val, inte hans!

- ”Ibland slår ditt förstånd knut på sig självt, Djorgo!” röt han nästan föraktfullt - ”Ni har ingen aning om vad ni pratar om! Jag har redan träffat Aurora.”

Djorgo höjde förvånat ögonbrynen.

- ”Va? När?”

- ”För tre dagar sedan och fram tills i morse. Inte här på Great King, på en planet längre bort i systemet.”

Ju mer han fick berätta, ju mer Cogo fick erkänna för sina vänner, desto lugnare verkade han ändå bli, trots den absurda situationen. Han var fortfarande lika arg, dock.

- ”Hon har inte sagt ett ord om något bröllop till mig! Eller förlovning.”

- ”Vad säger du?” utbrast Haka.

- ”Inte ett ord!” upprepade Cogo och stirrade först Haka i ögonen, sedan Djorgo för att göra det så klart som möjligt för dem. - ”Dessutom bad hon mig att inte eskortera henne tillbaka hit. Hon vet inte ens att jag är här. Jag är här nu enbart för att jag vill följa upp problemet med kommunikationen som Doktor Kitty bad mig om.”

- ”Var det därför du smög omkring alldeles nyss?” undrade Djorgo och pekade tillbaka mot skogen. Cogo nickade.

- ”Det är enda sättet att ta reda på vad som försiggår här utan att avslöja min närvaro.”

Eftertänksamt vände han sig om på nytt och kikade in mot byn och sedan tillbaka upp mot kullen. Inom sig kunde han känna henne, som om Prinsessans hjärtslag kunde uppsnappas som eko-ljud. Ända hade han inte ens kunnat ana, än mindre förnimma, det som hans två vänner nyss hade avslöjat för honom.

- ”Uppenbart är det betydligt mer som händer på Great King än vad jag någonsin hade kunnat ana,” tillade han utan att dölja sin besvikelse. Den ständiga frågan vägrade lämna honom ifred; varför hade Aurora inte sagt någonting? Cogo gillade inte det enda svar han kunde komma på. Hon hade inte sagt någonting för hon ville inte att han skulle veta. Inte underligt att hon så tydligt hade bett honom att inte följa med henne hit. Hade hon medvetet försökt dölja allt det här för honom? Men varför? Och varför hade hon då bemödat sig att träffa honom i ensamhet de senaste tre dagarna, dessutom i största hemlighet? Varför komma varandra närmare än någonsin och sedan slitats brutalt itu för till synes ingen anledning alls? Det var två totalt motsägelsefulla situationer, två pusselbitar som inte alls ville passa ihop, inte logiskt. Men Universum verkade inte alltid vara logiskt för den enkle observatören.

- ”Det kan inte vara möjligt,” muttrade Haka för sig själv och skakade på huvudet, oerhört tveksam till hur han skulle tolka hela situationen. - ”Cogo, är du helt säker att Prinsessan inte har sagt dig något?”

Det såg ut som om det blixtrade till i Cogos ögon. Varför ville de inte tro honom!?

- ”Tror du jag är helt dum i huvudet, eller!” röt han ursinnigt och grep Haka vid kragen och drog honom till sig, nästan lyfte honom ifrån marken i processen. - ”Självklart är jag säker!”

- ”Lugna dig, Cogo!”

Det var ingen begäran från Djorgos sida, det var en order. Han kunde inte sätta sig emot Cogos superkrafter men han tänkte absolut inte bara stå och se på. Instinktivt försökte Djorgo gå emellan innan det här kanske riskerade att förvandlas till ett riktigt gräl, till skillnad ifrån det tidigare. Haka kunde vara lite omedvetet otaktisk i sina uttalanden ibland men han menade alltid väl och Cogo visste det lika bra som han. Det fanns inget fog för aggressivitet eller hotelser.

Med skakande händer släppte Cogo taget om Haka. Vad hade det blivit av honom? Hade han inte lämnat det här bakom sig? Han hade absolut ingen önskan att göra Haka illa, ändå hade han så lätt låtit sig själv bli provocerad av egentligen ingenting. Och Djorgo försökte nu hålla honom tillbaka. Skamset stirrade han in i Hakas förvånade blick. Han försökte yttra någon form av ursäkt men det gick inte. Djorgo fortsatte att hålla ett ordentligt tag om Cogos axlar, bara för att vara säker på att den hetlevrade, unge mannen verkligen hade lugnat ner sig. Cogos ilska var inget nytt fenomen, de hade upplevt den åtskilliga gånger. Men senast hade varit ganska länge sedan. Och Djorgo kunde utskilja i Cogos ögon att hans vrede egentligen inte alls var riktad till dem, de råkade bara vara i vägen för den.

- ”Haka menar inget illa, han vill bara vara säker på att det inte har skett något missförstånd,” förtydligade Djorgo lugnt.

- ”Just det,” tillade Haka.

- ”Ingenting händer utan orsak,” fortsatte Djorgo och släppte slutligen taget om Cogo helt. - ”Vad det än är frågan om så måste det finnas en förklaring.”

Djorgo försökte vara resonabel med honom, diplomatisk. Det behövdes egentligen inte men Cogo var tacksam för det i alla fall. Trots att han betedde sig som en idiot så ville de ändå hjälpa honom. Han förtjänade inte sådana goda vänner.

Han höjde blicken till Djorgo som fortfarande stod ganska nära på hans högra sida. Det verkade som att Djorgo faktiskt trodde honom även om han inte visste hur nära Cogo och Prinsessan hade kommit varandra de senaste dagarna, och Cogo var osäker på hur mycket av det han borde avslöja. Haka och Djorgo saknade absolut inte djupa känslor för Aurora heller och de kanske skulle bli sårade om han berättade. Nej, det var nog bäst att inte säga för mycket här och nu. Dessutom var inte detta deras nuvarande problem. Någonting höll definitivt på att hända här på Great King, något oklart men ändå fullt synligt. Och allt bottnade i det stundade bröllopet i morgon. Varför skulle Prinsessan Aurora gifta sig med en total främling? Och en Ledzah som endast hade den humanoidiska formen gemensamt med hennes mänskliga? Det verkade inte klokt. Men, som Djorgo mycket riktigt hade uttryckt saken, det måste finnas en förklaring.

- ”Det tvivlar jag inte på,” höll Cogo med honom om och tittade plötsligt bort mot den stora pyramiden med nästan besatt fascination. - ”Och jag tror jag vet vad det är.”

- ”Gör du?” undrade Djorgo.

Cogo fortsatte att stirra mot pyramiden och gick nästan som i trance ett par steg mot den. Byggnadens svarta yta och det kraftiga skenet ifrån galaxenergin som sköt ut från toppen likt en vulkan drog honom till sig, dess skönhet och kraft var omöjlig att slita sig ifrån. Han kunde inte förklara det men han kände någonting inom sig, han kände sig dragen mot den urgamla byggnaden och den enorma energi som den genererade. Han hade känt det en liten aning för ett år sedan men det hade då varit så obetydligt att han inte hade tänkt mer på saken. Nu, däremot, var känslan överväldigande och omöjlig att ignorera. Han kunde faktiskt förnimma energin, det påminde mycket om hur han så ofta under hela sitt liv hade kunnat känna på sig saker, hur han kunde avläsa folk omkring honom. Men det här var inte hans magkänsla, det var galaxenergin! Var det så här Aurora kände? Han konstaterade snabbt att han hade ingen förmåga att påverka energin, den kraften tillhörde Aurora. Ändå kände Cogo en dragning, som om energin kontaktade honom. För ett ögonblick försökte han skaka bort tanken, det var absurt. Han var en cyborg, ingen telepat. Men ju mer han försökte dra sig undan desto mer ville energin dra honom till sig. Som om den ville säga honom någonting.

Cogos ögon sökte sig upp till toppen av pyramiden. Strömmen av galaxenergin kunde ses av alla med blotta ögat här vid dess källa. Hans ögon kunde inte upptäcka någonting men hans känslor fick en annan uppfattning. Galaxenergin flödade som den skulle ut i galaxen med full styrka. Ändå kändes något fel. Energin var återställd men ändå verkade någonting saknas. En fullständig harmoni existerade inte. Det var som om det rådde någon oförklarlig obalans i galaxenergin själv.

- ”Det är nåt som inte stämmer. Jag känner det,” mumlade han. - ”Saker och ting är inte som det ska här.”

Haka och Djorgo stirrade oförstående på honom. Vad babblade Cogo om nu? Vad var det som gav honom sådana kraftiga humörsvägningar? Och varför stirrade han plötsligt med sådan besatthet mot pyramiden? Djorgo förblev dock medvetet tyst och fortsatte att studera Cogos beteende noggrant. Det här var inte första gången som den unge cyborgens påstod sig känna på sig saker, allvarliga saker, som ingen annan kunde se eller upptäcka och som hade visat sig innebära stor fara för dem om de ignorerades.

Cogo drog ett djupt andetag och han släppte pyramiden med blicken. Känslan av obalans klängde sig kvar, den fanns överallt omkring honom, inkluderat i alla hans obesvarade frågor angående Prinsessan. Men att hänga kvar här och bara observera skulle inte ge honom några svar. Vad som än hände här på Great King, och som var på att hända, föll tillbaka till Prinsessan själv. Och att hon kanske var i fara p.g.a. det kunde inte uteslutas. Han hade lovat att hålla sig undan men det var ett löfte han var tvungen att bryta. Den enda som kunde ge honom svaren han sökte var Aurora. Han måste åka till henne. Och det snabbt!

- ”Starcrow!”

Ingenting hände. Cogo kallade på sitt skepp igen.

- ”Starcrow, svara!”

Fortfarande inget svar. Cogo bet ihop irriterat. Han borde ha testat detta redan vid sin ankomst. Det verkade som att Doktor Kittys farhågor var besannade.

- ”Kommunikationen måste fortfarande vara bruten,” muttrade han konstaterande och började med snabba steg att återvända mot skogen. - ”Förbannat också!”

- ”Vart ska du?” frågade Haka.
- ”Få svar på mina frågor.”
- ”Vänta, Cogo! Låt oss följa med,” ropade Djorgo efter honom.
- ”Nej!” svarade Cogo bestämt. Det här var något han måste utföra på egen hand. Hans två vänner skulle inte vara till någon hjälp den här gången. Dessutom var detta ett privat ärende.
- ”Jag har inte tid med att förklara allt för er. Fråga din Kalkylator i stället!”
Med de orden försvann Cogo in bland träden igen. Den här gången helt ensam.

Haka skakade åter på huvudet. Vad var det han hade upplevt här?

- ”Herregud, vad är det med Cogo egentligen? Han är surare än någonsin.”
- ”Kan du klandra honom, Haka?” undrade Djorgo, som inte ville vara lika snabb att döma. - ”Hade du strålat som en sol om Prinsessan inte hade sagt något till dig om sitt bröllop? Dessutom tror jag att Cogo har rätt.”
- ”Om vadå?”
- ”Att saker och ting inte stämmer här,” förklarade Djorgo. - ”Tänk efter; vi två blev inbjudna personligen av Prinsessan, men själv säger hon ingenting till Cogo när de träffas. Dessutom får jag intrycket av från vad Cogo berättade att dem verkar ha träffats av en ren slump, Cogo kom ju hit för att Doktor Kitty bad honom kolla upp kommunikationen med Jorden, inte för att han fick någon inbjudan att komma hit, som vi.”
- ”Och?”

Haka tänkte efter men han kunde inte se mer än det han redan sett, och det i sig var förvirrande. Men samtidigt glasklart.

- ”Har inte vi råkat ut för underligare saker kanske?” frågade han utmanande tillbaka.
- ”Felet med kommunikationen kan vara en trasig sändare, inget mer. Dessutom kanske Prinsessan har en orsak till att inte säga något till Cogo.”
- ”Och det skulle vara?” undrade Djorgo och korsade armarna trotsigt.
- ”Ja, inte vet jag!” svarade Haka irriterat. - ”Det kan finnas miljoner orsaker, hans humör för att bara nämna en. Det är ni två som alltid vill hitta problem överallt. Dessutom gillar jag inte att ni misstror Prinsessan på det här viset!”

Djorgo fnös till. Det var ingen som misstrorde Prinsessan och det var ingen som tänkte göra det heller. Det var inte alls det som detta handlade om.

- ”Haka, din dummer! Läger du aldrig märke till någonting som sker precis mitt framför näsan på dig?” utbrast han och petade sin korte vän på näsan. - ”Cogo blev inte bara chockad när vi berättade för honom, han blev djupt sårad! Du vet ju hur känslig han är.” Han gjorde en paus. Även om det alltid hade varit ett faktum kändes det alltid lite underligt att erkänna det.

- ”Och hur innerligt han älskar Prinsessan.”

- ”Som om Cogo skulle vara den ende som gör det,” muttrade Haka näsvist.

Djorgo suckade. Först Cogo, nu Haka. Dessa två var ibland som att tala med en vägg, men ändå totalt olika väggar.

- ”Du har rätt, Haka. Men vad du och jag känner för Prinsessan Aurora är inte relevant i den här saken,” förklarade han så tydligt han förmådde. - ”Cogos känslor, däremot, är av allra största vikt till varför han reagerar på det kommande bröllopet som han nu gör. Jag

är faktiskt mycket förvånad över att han tar det så här hårt. Jag trodde han skulle ha mer värdighet.”

Djorgo gjorde en ny paus. Han var aningen misstänksam. Det var något som Cogo inte hade berättat för dem, något som han medvetet höll för sig själv. Ändå hade Djorgo sina aningar, även om han inte kunde bevisa det. Men om hans misstanke stämde, hur långsökt men ändå inte omöjlig den än var, så skulle det förklara i allra högsta grad Cogos beteende. Hans unge vän var mer än bara sårad av vetskapen av att Prinsessan skulle gifta sig i morgon. Han var också svartsjuk.

- ”Jag vet inte vad dem har pratat om eller har gjort tillsammans när de träffades men Cogo verkar utgå ifrån att han hade rätt att få veta att Prinsessan ska gifta sig. Och att han borde ha fått veta det av henne, inte av oss.”

Haka ryckte på axlarna.

- ”Du har väl rätt, antar jag,” medgav han. Djorgo log svagt mot honom för att muntra upp honom lite.

- ”Det är inte ditt fel, Haka. Hur skulle du kunna veta att Cogo inget visste?”

Allvaret återvände till den långsmale cyborgen. Likaså hans misstänksamma funderingar.

- ”Saken är den att flera oförklarliga saker plötsligt sker samtidigt här.”

- ”För bara några minuter sedan, innan vi sprang på Cogo, trodde du att allt var fridfullt här, Djorgo.”

- ”Sant. Men om det är någonting som jag har lärt mig av Cogo så är det att inte misstro hans instinkter när han blir misstänksam.”

- ”Ha!” utbrast Haka med road skeptism. - ”Ska man tro på Cogos instinkter skulle alla varelser vara antingen bovar eller banditer.”

- ”Och hur många gånger har han inte haft rätt?” påminde Djorgo. Till motsats mot vad man kunde tro, Cogos misstankar var inte alltid generaliserande. Haka var tvungen att ge med sig. När Djorgo tänkte för mycket var det lönlöst att försöka övertala honom att varva ner. Dessutom kunde han inte ignorera att det som Djorgo påstod inte lät helt orimligt.

- ”Okej, okej, jag förstår. Så vad tänker du göra nu?”

- ”Göra det som Cogo sa åt mig att göra. Fråga Kalkylatorn.”

Från fickan i sitt bälte tog Djorgo fram sin egenartade superdator, Kalkylatorn. Den var inte större än att den fick plats i hans handflata och dess enkla utseende kunde missta den för den sedan länge föråldrade miniräknaren. Men Kalkylatorn kunde betydligt mer än att bara göra enkla matematiska beräkningar. Med denna dator kunde Djorgo göra de allra mest avancerade beräkningar tänkbara, med alla variabler och i alla situationer. Till skillnad ifrån alla andra superdatorer i denna tid kunde Kalkylatorn t.o.m. beräkna känslor och dess inverkan på händelser, även varför. Kalkylatorn hade räddat dem många gånger och Djorgo gick aldrig någonstans utan den.

- ”Vi har inte mycket fakta att tillgå men något spår måste visa sig,” sa han och påbörjade sina beräkningar.

- ”Ett ynkligt spår i så fall,” mumlade Haka men väntade ändå tålmodigt. Det dröjde inte länge förrän Kalkylatorn lämnade sitt svar. Men det gjorde Djorgo bara ännu mer förbryllad än tidigare.

- ”Men vad är det här?”

- ”Vad är det, Djorgo?”
- ”Galaxenergin... Den stämmer inte!”

- ”Va?”

Haka stirrade på Djorgo som i sin tur stirrade mot pyramiden på samma underliga sätt som Cogo hade gjort tidigare.

- ”Vadå stämmer inte? Den är ju återställd,” påpekade Haka och pekade med hela handen mot den energi som sprudlade ut från pyramidens topp.

- ”Det är riktigt,” höll Djorgo med om och sänkte blicken till Kalkylatorn på nytt. - ”Men jag får inte de korrekta mätningarna som det ska vara.”

Hans ögon smalnade. Kalkylatorn visade honom fakta som gick bortom t.o.m. hans kunnande.

- ”Jag kan inte förklara vad som är fel. Men Doktor Kitty skulle kunna förstå de här mätningarna.”

De behövde experthjälp. Och ju snarare desto bättre. Om Doktorn hade sänt Cogo hela den långa vägen hit så fanns det en anledning. Hon ville ha svar och Djorgo kände på sig att han kanske höll detta svar i sin hand här och nu. Dessutom, det påstådda problemet med kommunikationen kanske hade ett samband med det resultat som Kalkylatorn visade.

- ”Kom, Haka,” sa Djorgo medan han lade tillbaka Kalkylatorn i bältet igen. - ”Vi bör nog börja med att kolla upp vad det är för fel med kommunikationen.”

- ”Är inte det Cogos jobb?” undrade Haka med viss tveksamhet medan han skyndade efter sin långsmale vän så gott han kunde med sin säck med mat över axeln.

- ”Jag är ganska övertygad om att det inte var det svar han just nu söker.”

Djorgo sa det inte rätt ut men han hade en mycket god aning vart Cogo var på väg. Det, delvis, bara ännu mer bekräftade hans tidigare misstanke. Cogo var faktiskt annorlunda till skillnad från vad Djorgo först hade trott. Inte mycket men det var där för den observante att se. Och det rörde sig om Prinsessan Aurora. Cogo hade aldrig dolt sina känslor till henne inför sina två cyborg fränder men det där vördade avståndet som han alltid uppehållit mellan sig själv och Prinsessan verkade nu i bästa fall förminskat. Vid minst två tillfällen denna kväll hade han kallat henne enbart Aurora, inte med hennes titel, och det var mycket ovanligt för Cogo. Vad Djorgo kunde minnas så hade det aldrig hänt tidigare så länge han hade känt den unge cyborggen. Cogo var nu djärvare i sina känslor till henne. Plötsligt vågade han ställa sig närmare henne känslomässigt men kanske också socialt. Detta var en stor förändring. Blygheten var försvunnen. Avståndet förminskat.

Hur Djorgo kunde vara så säker på det här kunde han inte förklara men varken han själv eller Haka hade tagit nyheten om morgondagens bröllop så hårt som Cogo hade gjort. Det hade, minst sagt, varit mycket förvånande att få höra att Prinsessan tänkte gifta sig och det hade inte varit helt lätt att acceptera men de gjorde det för Prinsessans skull. Men deras unge vän totalt vägrade finna sig i denna stundande händelse. Den Jan Cogo som Djorgo hade vinkat farväl till för ett år sedan skulle ha mottagit nyheten med mer värdighet. Såvida inte han hade en *anledning* att känna sig svartsjuk och sviken. En god anledning gav reaktionen en mycket mer logisk förklaring. Och Cogo hade erkänt att han

och Prinsessan hade tillbringat tre dagar tillsammans. Vad hade hänt dem två emellan under dessa tre dagar? Ingenting, som under hela deras långa resa till Great King? Eller någonting?

Det var förståss en spekulation. Men det var det enda man kunde göra i ett sådant här läge; spekulera. Det var dock ett huvudbry han fick fundera vidare på senare. Just nu fanns det mer akuta saker att undersöka. Dessutom ville Djorgo inte tillåta sig själv att bli ännu mer avundsjuk än vad han redan var. Ja, Cogo hade alltid varit en rival, men en rival över något som för de alla tre hade varit ouppnåeligt. De hade varit rivaler i en fantasi där ingen hade slutat som segrare. Och nu när fantasin hade blivit verklighet med att Prinsessan planerade giftermål med en helt ny och ganska okänd rival var det ouppnåeliga ännu längre bort än någonsin. Att Cogo plötsligt hade fått för sig att han också tillhörde verkligheten och inte längre fantasin var allt för distraherande och inte något som Djorgo ville lägga allt för mycket energi på just nu. Bara tanken gjorde faktiskt ondare än vad Djorgo ville erkänna för sig själv. Vad gällde Cogos nuvarande avsikter, de var knappast i stånd att kunna stoppa honom i nuläget i alla fall. Djorgo hoppades bara att Cogo inte skulle göra något dumt.

- ”Kom nu!”

- ”Tjata inte! Jag kommer ju!” muttrade Haka medan han skyndade efter Djorgo som ledde vägen tillbaka till därifrån de ursprungligen anlönt. - ”Alltid denna stress..!” Säcken slog ideligen mot honom medan han sprang och Haka började bli orolig för innehållet. Det var uppenbart att Djorgos mål var Queen Cosmos. Mycket passande stod deras egna två skepp, Starbod och Starcopper, alldeles intill henne. Om nu Djorgo tänkte dra med honom på denna besynnerliga undersökning, och om den skulle innebära mera springande, var det kanske bäst att gömma undan säcken någonstans på ett säkert ställe tills vidare. Bästa säkra stället just nu var Starbod. Nästan framme vid Queen Cosmos svängde Haka av för att lämna sin älskade säck i Starbods cockpit. Han rundade Starcopper i full fart, Djorgo suckade redan över att han var tvungen att behöva vänta på honom, när han plötsligt krockade med något hårt som också höll hög fart. Haka föll handlöst till marken.

Kollisionen var kraftig men ofarlig. När Haka satte sig upp igen efter att ha kastats bakåt såg han att han hade krockat med en av Ledzaherna. Varelsen i den roströda rustningen var över tre gånger så lång som Haka men även han hade fallit i backen och kravlade sig åter upp på fötter.

- ”Ursäkta mig,” flinade Haka lite generat. Det bästa sättet att komma över något pinsamt var att skoja bort det, ansåg han. Dessutom var han medveten om att det var han själv som hade orsakat kollisionen. Ledzahn däremot, intrasslad i sin egen mantel efter kollisionen, delade inte Hakas lust att skoja om saken.

- ”Förbaskade utböling! Se dig för!”

Topha blängde irriterat ner på den grönklädde cyborggen som låg vid hans fötter. Cyborg. Själva ordet och ännu mer dess betydelse fick det att vända sig i hans mage. Dessa varelser, biologiskt liv med mekaniska inplantat, var en vidrig och sjuk företeelse. Universum hade blivit en sämre plats när denna vetenskap uppfanns, ansåg han. Och nu

hade dessutom en av dem haft mage nog att tackla honom! Och var det verkligen så oskyldigt som cyborgerna ville få det att verka?

Han höjde sin ilskna blick. Längre bort vid Queen Cosmos var en cyborg till, klädd i blå rustning, och närmade sig snabbt. Drottningen hade bjudit in dem till ceremonin i morgon och enbart därför accepterade Topha att ha dessa varelser i sin närhet. Och, det var så sant, det var också hans herres önskan att alla tre, inkluderat Jan Cogo, skulle närvara i morgon. Ceremonin var det perfekta lockbetet. Det var den mer tilltalande delen av planen men också den mest skrämmande. Om inte snaran drogs åt på rätt sätt var det dem själva, inte cyborgerna, som skulle kunna hamna i fällan.

Fram till dess ville Topha se och höra så lite av dem som möjligt. Dessutom var han tvungen att tillfälligt lämna Great King i ett ärende. Och han ville inte bli försenad. Han rättade till sin lila mantel med en snabb gest.

Haka reste sig upp men hann inte mer än så förrän den långa Ledzahren trängde undan honom så att han föll bakåt på nytt.

- ”Dessa fördömda cyborger kommer att bli vår allas död,” muttrade Topha och slängde Djorgo en ond blick innan han försvann bortåt. Haka gormade ilsket.

- ”Vilken oförskämd..! En sådan fräckhet! Jag bad ju för bövelen om ursäkt.”

Djorgo skyndade fram till sin vän och hjälpte honom åter upp på fötter.

- ”Är du okej, Haka?”

- ”Ingen fara,” mumlade Haka, oskadd men tydligt förolämpad. Han hade betydligt mer att säga om saken, speciellt nu när alla hans godsaker hade fallit ur säcken och nu låg utspridda över marken. Men Ledzahren hade redan försvunnit ur sikte. Både Haka och Djorgo kände sig en aning illa till mods. Det var en sak att bli arg över Hakas klumpighet men en helt annan att tala illa om cyborger i allmänhet. Ledzahren, som dessutom var ett överbefäl av att döma från den lila manteln han bar över rustningen, var uppenbart en person med stora fördomar. Eller handlade den här ofrivilliga konfrontationen om mer än så?

- ”Cogo kanske har rätt i alla fall att något är fel här,” erkände Haka. - ”Var kommer alla ”muntergökar” ifrån? Är det något i luften?”

- ”Kanske det, Haka,” svarade Djorgo eftertänksamt och slängde en hastig blick upp mot toppen av pyramiden intill. - ”Kanske det.”